
Bognár Péter

ISMERŐSÉVEL ITALOZOTT, VIZELÉS KÖZBEN FEJBE LŐTTÉK

I

Iszonyatos erejű ütést érzek a hátamon.
Zaj, gázzzag és forróság.
A hátam mögött keletkezett nyomás
Rától a csigavonalban futó huzagolásra,
A hüvely leválik rólam,
Gyorsulva lökődöm kifelé.
A huzagolás három centiméterenként
Mepörget a hossztengelyem körül.
A csőtorkolatnál erős gázörvénylésbe kerülök,
A levegővel érintkező lőporgáz berobban,
Szisszenő villanás, füst és bűz.
Kint vagyok.
Megcsap a kinti világ hidege.
Alattam mélység, fölöttem mélység,
Mindenfelé, amerre forgok, hatalmas,
Hihetetlenül világos tér.
Repülök.

II

Mert nem ellentéte egymásnak,
Ami úgy látszik szabad szemmel,
Valójában csak ugyanaz,
Ha fák volnánk, kibírni türelemmel.

Egymás halálát, egymás születését,
És nem esnének állunkról könnyek,
Áthajolva ágként a nehezén,
Hogy kuszálódjon a „könnyebb”.

De most sokan vagyunk és féltjük egymást,
Ki bírna előttünk meghajolni,
Ha nem maradna semmi belőlünk,
És ott állnánk végül pont mi.

III

A levegő páratartalma viszonylag magas,
Ahogy haladok, érzem, hogy a növényzetre
Nyomás nehezedik.
A nyílt térből lassan majd fák közé jutok,
Egyelőre azonban bodza-
És galagonyabokrok között haladok előre,
A bokrok közti füves, gazos területen
Minden bizonnyal kakukkfű virágzik,
Látom is a növények lilás virágzatát,
És látom a levegőben a leveleikből
Párolgó növényi olaj finom csillogását.
Ahogy haladok, ezek a mikroszkopikus olajsemcsék
Az előttem feltorlódó levegő hatására kitérnek,
Enyhén elliptikus pályám egy hároméves
Vadkan orrnyerge felé repít. Ő lehet a célom.
De – figyelembe véve az állat természetes mozgását –
Az is lehet, hogy röppályámat végül mégsem keresztezi.
Ebben az esetben nem tudom.

IV

Most múlik pontosan – ez indul csengve,
S múlik most, pontosan, pontosan most,
Könnyű, szép zeneszám, igaz, nekem csak
Annyi, hogy mindegy az ő félelme,
Akármennyi szarral, s ez már más szám,
Kell is még neki megküzdenie: háttér,
Nekem most mindegy, csak a hangja legyen.

Csak a kopottsága hulljon a képre,
Illik hozzá ez, mint valami fény,
S a fény a hajnal valósága miatt
Került ide, mert kint épp hajnal volt
(S így bent is hajnal volt persze), csak bent
A monitorfény hozzájött még, bár ez
Mindegy, teljesen lényegtelen, kevés.

Pont annyi, hogy lámpa nélkül lehetett
Lenni, hogy legyen mindegy, ha egyszer
Mindegy, és hogy akkor elég, mert tényleg
Mindegy, mert nekem mindegy satöbbi,
És ez is egy Quimby-szám persze, csak
A színe legyen vörös, és így tovább,
Próbálom összefogni a szálakat.

Szóval:

Hajnalban felkeltem, vécére kellett
Mennem. Átmásztam, furcsa kép, a mell,
A mellettem alvó feleségemen.
Átmásztam s a télikertbe mentem –
Rokokó fésülködőasztalon
Van a gép, de ez mindegy, csak vicces, hogy
Pont egy fésülködőasztalon, mindegy.

Álltam a gép előtt s néztem, hogy megy-e
A fájlcsere. Sötét volt, gyengéden
Épp csak hogy fényesedni kezdett az ég.
Álltam és szépen (ezt figyeltem, hogy
Szépen) jönnek a bájtok, de hogy ez:
Mindegy, nekem mindegy, s hogy akkor tényleg
Legyen mindegy, ha mindegy. Nekem mindegy.

Álltam a gép előtt, s ezt mondogattam,
Hogy *mindegy*. Hogy legyen mindegy, hogyha –
És így tovább, és így tovább, satöbbi.
Álltam és tudtam, hogy valamire
Nagyon is emlékezni kéne így,
De hogy mire, az nem jutott eszembe,
Mindegy, mondtam, ez mindegy, most ez mindegy.

Kubából vagy honnan bejelentkezett
Ekkor egy főnemes. Felpörgette
Kétezer kb/s-ra
Az egyik torrentet, örültem. És
Hogy a többi lassan jött, nem bántam,
Hanem mindegy, nekem ez most itt tényleg
Elég, mindegy, tényleg mindegy, ez elég.

És így – egyszer csak – beugrott a furcsa
Emlék, hogy dugunk. Álmunkban, s hogy én
Erre lebegek magamhoz. Erre, hogy
Milyen jó így együtt, de hogy kinek
S kivel (és egyre inkább e rész), hogy
Nagyon hosszan érthetetlen marad még,
Pedig a feleségem volt az, nyilván.

És ahogy próbálom felidézni, hogy
Miféle nő lehet ez, s hol vagyunk.

De álom vagyok és a feleségemet.

Sajnálni és bírálni bírom csak.

S hogy ki ez, érzem, nekem mindegy.

És hogy majd ezt fogom mondani neki.

Hogy nekem az (ez) nem jelentett semmit.

A bőrét szerettem, megérinteni, és
Az ismeretlenségét, ezt fogom.
Az erejét, a dolog tisztaságát,
Némaságát, ezt fogom. És ha nem
Érti, nekem mindegy, le fogom szarni
(Elrontottam a szótagszámot, pont itt),
Mert ez mindegy, nekem mindegy. Ezt fogom.

V

Még mindig repülök.
Kezdem megszokni a fényt.
Ahogy hossztengelyem körül
Pörögve előrébb jutok,
Egyszerre megérezem,
Hogy bizonyos irányban több fény van. A nap.
A profilom felfüggesztésére szolgáló oszlop
Minden görbületváltáskor
Számptalan kis lökéshullámot kavar,
A váltakozó irányú örvénylés megnyugtat,
A törések mentén fellépő görbület pontos,
Inkább hasonlít kiemelkedésre, mint kúpra.

VI

Evésbe menekülök, túrós csuszát csinállok,
Húst, hízok, arcom felenged, megolvad,
Vonásaim elgyengülnek, nem bírok magammal,
Szeretetre méltó vagyok: nyelek, pislogok, de jó.

A nők eleve közel jönnek, nem értik, húsomat,
Mintha az egy valami kabát volna, fogdossák,
Elemzik, hozzám koccannak, bizalmatlanok,
Bizalmasan közel hajolva kezükkel a mellemen

Suttognak, keresnek valamit, egy szöszet,
Belém kell karolniuk, be kell jutniuk a lakásomba,
Meg kell simítaniuk, napnyi hátamat, fodros hasamat,
Fogatják, hogy hogyan alszik, hogy hogyan ernyed el,

Hogy gürcöl, hogy feszül meg, hogy milyen a
Textúrája, mellük hegyével, ahogy fordulnak,
A trikó vékony anyaga mit se számít,
Véletlen megvágják felkarom.

VII

Igazam lett.
Háromszoros hangsebességgel haladok,
Így a keletkezett zaj az állatot
Még nem riasztotta meg,
Korábban megkezdett mozgása
Orrnyergét mégis lejjebb eresztette,
Én pedig – enyhén elliptikus pályámon –
Fölötte repültem tovább.
Nem sikerült.
Finoman megérintem egy bodza virágtányérját,
A virágtányér megremeg,
A porzókról sárgás virágpór száll fel.
Pályám egy ezred százalékkal módosul.

VIII

Útról, ha úttalan is, csak útra térve
Kószálhatok e napnyi térbe,
Mi begöngyöl a felületébe,
Hozzám tenni hiányzó részem.

Járok, átérek ívlámpafényen,
Lépcsőn fölfelé egy nagy erkélyre,
Míg befogad egy hasra esésem,
És elrejt a nevetés kertmélye.

IX

Egy férfi felé repülök,
A férfi egyik kezével Csepel márkájú,
Házilag rózsaszínre festett,
Férfivázás biciklit tart,
A másik kezével hugyozik.
Tartása nyugodt,
A sugár testének hol egyik,
Hol másik oldalán bukkan elő.
Rajzolgat.
Ír.

X

Egyszer meg jó, délelőtti levegőben mentem,
Telefonáltam, intéztem valami ügyet,
A lábaimat folyton előrébb léptetve,
Komoly arccal, mint egy rendes ember.

Háromnegyed tíz lehetett körülbelül,
Mert a vonat fél tízre ért be,
És még vettem a cébéában
Tíz deka tavaszit négy zsömlével.

És úgy indultam, gyalog. A könyvtár még
Nem nyílt, álldigálni az ajtó előtt meg,
S nézni a legjobb helyekért futókat,
Séta helyett eleve nem is szeretek.

Csikkek, szivárványszínű kis olajtavak,
Galambok következtek alattam,
Én meg rájuk bambultan haladtam,
El a Tékom előtt, a templom előtt, át a zebrán.

A fák már szépen fellevelezkedtek, ezt is figyeltem,
Fényesek voltak, kialudták magukat éjjel,
Mint aki először néz itt széjjel,
És ettől olyan puhák lettek nekem, csajosak.

A lábuk, vagyis a meztelen törzsük nyújtózkodott,
Rezgették, mozgatták a lombjaikat,
Míntha ők – hajszálgökérig gyönyörben állva –
Egymás boldogsága miatt volnának kitalálva.

XI

Sokszor pedig, például nyáron,
Reggelig bent maradtam a városban,
És egyik helyről mentem a másikra,
Mert meleg volt és jó volt így kószálni.

Jó volt, még ha nem is tudom pontosan
Megmondani, hogy miért, hanem csak emlékszem,
Hogy jó volt, jönni-menni az utakon,
Terekre-helyekre leülni, ilyesmi.

Vagy hogy például jó volt megérkezni,
És nézni, hogy mi van az adott helyen,
És elindulni, akármilyen hangulatban,
És úgy érkezni meg, az milyen jó volt!

És: megismerkedni, közel hajolni,
Észrevenni, megpróbálni megérteni,
És félni, hogy nem fog sikerülni – – –
És jó volt alulmaradni végül, nyerni.

Ülni nagy társaságban, egyedül,
Vitázni fontos kérdésen, járni fűért,
És figyelni egy furcsa összetételű társaságban
Az álomtalan arcú gyereknőket, és felidézni, hogy:

*„Rágózik Vénusz, van vagy tizenkét éves,
Játszik, mint nyelve fehéreneműjével,
Míg benne az öntudatlan éjjel
Bölcs és egészséges”, vagy hogy:*

*„A házimozimban pornó pörög,
Tiszta vagyok, s ha minden jól megy,
Gépeimet lassan lecserélem,
És nem lesz bennük többé mozgó alkatrész.”*

A fejem előre volt hajolva,
Az arcom meg volt mosva aftershave-vel,
És fel voltam öltözve Mexx ingbe,
Amilyenben kényelmesen lehet élni.

Jó volt elfáradni, jó volt megelégedni,
Jó volt elaludni és megint ébredni,
És jó volt olvasni, feküdni a gőzben,
Kádban egymást fürdetni és inni mindent:

És aztán – *mindettől* – egyedül lenni.
De nem úgy, hogy *ezért*... Hanem hogy:
Ahová el kellett mennem, elmentem, ahol és
Akivel és ahogy lennem kellett, voltam, és ez volt jó,
Hogy pont ott és azzal és úgy voltam mindig.

XII

Elérem a hajszálak szúrós hegyét.
Mozgási (kinetikus) energiám
Még mindig hatalmas,
De lökéshullámom kúpjának pereménél

Most világosan felismerhető leválás alakul ki,
 Ami lassan belevész a fő nyomvonalba.
 Össze fogok roncsolódni.
 A becsapódás felkavarja az eseményeket,
 Markáns örvénylés alakul ki,
 Testem megtorpan, összenyomorodok.
 Először úgy érzem, nem fog sikerülni.
 Nem fog sikerülni.
 Aztán áttöröm a függőleges csontfalat:
 Lágagyghártya, tarkótáji lebeny,
 Hosszanti hasadék, homloklebeny, lágagyghártya.
 A homlokcsont belső falához még hozzákoccanok,
 De ez az érintés már megállít. Idáig jöttem.

Miklya Zsolt

LÁBZENE FÜRTÖS HANGSZEREKRE

Szólótaposó éneke ily fanyar,
 míg kád levében lábál a fáradt talp,
 dehogy, mégsem annyira fáradt,
 indulat az, amivel tapossa,

úgy rúgja öblös kád fenekét, a lé
 ruhája partját és öle lázait
 átfesti, átáztatja, akár
 gyúrt lepedő szövetét a vére.

A talpalávaló, idegen/húron
 át-átrezonáló, diszsonáns zenét
 taposva intonáló ritmus,
 lábzene fürtös hangszerekre,

borérlelő tölgydonga-ütemre, szól,
 s míg elfelejtett mámorok ízein
 tapodva játszik, eldőlné már,
 de a szív pezsgése egyre hajtja.

Ragaszkodását bor koronázza, ott,
 hol legkevésbé várta, ahol már rég
 lemondta tipródásait, s bár
 örömeit sohasem becsülte,